

'De dieren maken herinneringen los.'

REPORTAGE | Organisaties die ouderen een middagje fijn bezighouden, kunnen de vraag naar animatie soms amper bijhouden. En zeker als die met een halve zoo afkomen. 'Een slang vasthouden kalmeert mensen met spasmen.'

Een chihuahua op de schoot, een python in de nek

VAN ONZE REDACTEUR
MAARTEN GOETHALS
FOTO'S JIMMY KETS

LEUVEN | 'Waar is de schildpad? Heeft iemand de schildpad gezien?'

Perry, met ondertussen ook nog een oranje slang om de nek, kijkt in de zaal rond. Het geblokte beest ziet hij nergens. Een elfjarig reptiel zo groot als een schoendoos, hoe kan dat zomaar verdwijnen in een bejaardentehuis? De oudjes zoeken mee onder de tafel en onder hun rolstoelen.

De aandacht verschuift snel terug naar het midden, waar de tafels in de activiteitszaal aaneengeschoven staan als een soort catwalk. Een halve zoo paradeert erop. Twee brons gekleurde konijnen, een rode kingduif, een eend die eenzaam in het rond kwaakt, en ook nog eens een aantal kippe-

tjes die zich gewillig laten aaien aan alle kanten.

Perry is een van de twee vaste medewerkers van Snoezelen met Dieren, een Limburgse organisatie die met tamme dieren naar allerlei zorginstellingen gaat, of ze nu voor ouderen of problematische jongeren zijn. Telkens voor 200 euro voor een sessie van ongeveer twee uur. Het initiatief kan de vraag amper bijhouden: de komende maanden zijn volgeboekt.

'Precies een collier'

De inwoners in Dijlehof, een woonzorgcentrum in Leuven, kieren als ze zoveel schattig leven van dichtbij zien. Zeker als Perry de exoten bovenhaalt. Een zacht witgrijs stinkdier – met de geurklieren verwijderd weliswaar. Een egeltje, dat helemaal krult als zijn buik aangeraakt wordt. Slijmerige

slakken, zo groot als een vuist. En tot slot een tijgerpython, een albino van bijna drie meter lang.

Sommigen schrikken en slaan de hand om de mond. Een ander dametje wuift meteen enthousiast als ze de slang ziet, maar durft daarna amper nog te bewegen als het kronkelend gevaarte in haar nek ligt. 'Precies een collier', roept een verpleegster.

'Vlug, een foto', zegt ze. 'Voor de kleinkinderen, als die straks komen. Anders geloven ze het niet.'

Plots zingt een andere bewoner – het zijn nochtans allemaal nette mensen: 'Lola, zwarte Lola, ik ben Lola uit de stripteasebar.' Euh?

Blijkbaar heet ook de chihuahua zo: Lola. Een zwart, kortharig schattig teefje dat iedereen op de schoot wil nemen, en dat blijkbaar doet denken aan liedjes van vroeger, in dit geval een superhit uit

'Vlug, een foto! Anders geloven de kleinkinderen mij niet.'

Plots zingt een bewoner: 'Lola, zwarte Lola, ik ben Lola uit de stripteasebar.' Euh?

1967. 'De dieren maken herinneringen los', weet Clara, medewerkster van Dijlehof. 'Ze doen praten over vroeger. Veel inwoners komen van het platteland, en hielden zelf ook dieren en vee.'

Kukeleku

Perry moet niet overtuigd worden van de therapeutische waarde van omgaan met dieren. Hij kent voorbeelden genoeg uit de praktijk. 'Zo gaan de handen van men-

sen met spasmen die een slang vasthouden nadien makkelijker open. Door de peristaltische bewegingen van het dier worden de vingers gemasseerd. Een andere keer begon een jongetje plots luid te roepen toen hij de schildpad zag. Zijn ouders konden het eerst niet geloven, want hun zoon had nog nooit in zijn leven een woord gezegd. Momenten om niet te vergeten.'

Dan doet Perry, ondertussen druk doende met een grijze kat rond te dragen, vanop afstand een trucje dat niemand echt doorheeft. Hij doet stilletjes een haan na, en één, twee, drie seconden later kraait de echte haan op tafel. *Kukeleku*. Opnieuw schrikken de mensen rondom.

Wie er allemaal rustig bij blijft? De schildpad. Die was blijkbaar de zaal al uit, op weg naar de tuin.